Muzica sângelui

Greg Bear

În natură există un principiu, care nu cred că a mai fost subliniat vreodată. În fiecare ceas, un miliard de trilioane da microorganisme — bacterii, microbi animalculi — se nasc şi mor fără a juca un rol prea important, cu excepţia existenţei lor şi a acumulării minusculelor efecte. Ele nu percep în profunzime. Nu suferă mult. Moartea a o sută de miliarde dintre ele n-ar avea aceeaşi importanţă ca decesul unei singure fiinţe umane.

Între nivelele de mărime ale tuturor creaturilor, mici precum microbii, sau de mărimea oamenilor, există o egalitate de „elan”, aşa cum crenguţele unui copac înalt, strânse laoalaltă, egalează volumul ramurilor de dedesubt, iar toate ramurile sunt egale cu volumul tulpinii.

Acesta, cel puţin, este principiul. Cred că Vergil Ulam a fost primul care l-a încălcat.

Nu-l mai văzusem pe Virgil de cel puţin doi ani. Amintirile mele despre el nu prea se potriveau cu bărbatul bronzat, zâmbitor şi bine îmbrăcat, care se afla înaintea mea. Cu o zi în urmă, stabilisem telefonic să prânzim împreună, iar acum, faţă în faţă, stăteam lângă uşile duble şi largi ale cantinei salariaţilor Centrului Medical Mount Freedom.

— Vergil? am întrebat. Dumnezeule, Vergil!

— Mă bucur să te văd, Edward.

Mi-a scuturat mâna cu putere. Slăbise zece sau douăsprezece kilograme şi ceea ce rămăsese părea mai bine proporţionat. În universitate, Vergil fusese puştiul sclipitor de inteligent, cu faţa puhavă, părul răvăşit şi dinţii strâmbi, care lega clanţele uşilor la priza de curent şi ne servea cu un punci după care urinam albastru. Nu avusese niciodată vreo prietenă, cu excepţia Eileenei Termagent, posesoarea multora dintre caracteristicile lui fizice.

— Arăţi fantastic, i-am spus. Ţi-ai petrecut vara în Cabo San Lucas?

Ne-am aşezat la rând şi-am ales mâncarea.

— Bronzul, răspunse el, ridicând un pahar de cacao cu

lapte, provine de la trei luni petrecute sub o lampă de ultra-violete. Dinţii mi i-am îndreptat imediat după ultima noastră întâlnire. O să-ţi explic şi restul, dar avem nevoie de un loc unde să putem vorbi fără să fim auziţi.

L-am condus în colţul fumătorilor, unde trei pufăitori înrăiţi erau împrăştiaţi printre şase mese.

— Zău, vorbesc serios, am repetat, pe când goleam tăvile. Te-ai schimbat. Arăţi bine!

— M-am schimbat mai mult decât vezi tu. Tonul glasului venea parcă din coloana sonoră a unui film şi replica fu însoţită de o ridicare dramatică a sprâncenelor: Ce mai face Gail?

Gail făcea bine, i-am spus, preda la o şcoală de infirmiere. Ne căsătorisem cu un an în urmă. Ochii lui Vergil au coborît asupra mâncării dinaintea lui — ananas, brânză, plăcintă cu cremă de banane — şi m-a întrebat, cu o voce răguşită:

— Altceva mai observi la mine?

— Nu, i-am răspuns, după ce l-am privit atent.

— Uită-te mai bine!

— Nu sunt sigur... Ah, da, nu porţi ochelari. Ai trecut la lentile de contact?

— Nu. Nu-mi mai trebuie.

— Şi eşti înţolit la mare fix... Cine te îmbracă acum? Sper că, pe lângă bun gust, are şi sex-appeal.

— Candice nu-i... în privinţa hainelor, nu-i meritul ei. Pur şi simplu, am o slujbă mai bună şi dispun de rnai mulţi bani de cheltuială. Întâmplător, în ceea ce priveşte îmbrăcămintea, am gusturi mai bune decât în privinţa mâncărurilor.

Zâmbi, vechiul zâmbet auto-depreciator al alui Vergil, terminat însă printr-un rânjet.

— Oricum, urmă el, ea m-a părăsit, pe mine m-au concediat şi acum trăiesc din economii.

— Stai aşa, l-am întrerupt. Cam multe deodată... De ce nu le iei pe rând? Ai avut o slujbă. Unde?

— La Corporaţia Genetron. Acum şaisprezece luni...

— N-am auzit de ei.

— O s-auzi. Luna viitoare îşi lansează acţiunile pe piaţă. O să fie omor! Au dat lovitura cu BAM. Biocipuri...

— Ştiu ce sunt BAM-urile, l-am oprit. Cel puţin, teoretic... Biocipuri Aplicabile Medical.

— Au câteva care funcţionează.

— Ce? Era rândul meu să înalţ sprâncenele.
— Circuite logice microscopice. Le injectezi în corpul uman, încep să lucreze acolo unde li se spune şi scapi de griji. Au fost avizate de doctorul Michael Bernard.
Asta era destul de impresionant. Reputaţia lui Bernard era impecabilă. Nu numai că se asociase cu grangurii ingineriei genetice, dar, înainte de-a se retrage din meseria de neurochirurg, cel puţin anual, venea cu câte ceva deosebit. Apăruse pe coperţile lui Time, Mega şi Rolling Stone.
— Toate astea sunt deocamdată secrete — acţiunile, lovitura, Bernard, totul... Privi în jur şi şopti: Deşi, fă ce vrei! Am terminat cu blestemaţii!
Am fluierat încetişor.
— Mă îmbogăţeşti, da?
— Dacă asta doreşti... Sau mai poţi petrece puţin timp cu mine, înainte de-a fugi la agentul de bursă?
— Bineînţeles că pot!
Nu se atinsese nici de brânză, nici de plăcintă. Mâncase, totuşi, câteva feliuţe de ananas şi băuse laptele.
— Povesteşte-mi, l-am îndemnat.
— Păi... în facultate m-am orientat spre munca de cercetare în laborator. Cercetare biochimică... în plus, am avut dintotdeauna o înclinaţie spre calculatoare. Aşa că, în ultimii doi ani m-am pus la punct...
— Vânzând soft-uri lui Westinghouse?
— Îmi pare bine că prietenii mei nu uită. Aşa am intrat în legătură cu Genetron, exact când începuseră totul. Aveau sponsori grei şi toate echipamentele de laborator la care mă gândisem că ţi-ar trebui vreodată. M-au angajat şi-am avansat rapid.
După patru luni, eram cercetător independent. Am descoperit câteva lucruri noi, flutură el nonşalant din mână, apoi am apucat-o pe nişte căi tangente, pe care ei le considerau premature. Am continuat şi mi-au luat laboratorul; l-au dat unui tip insipid... Am reuşit să salvez o parte din experimente, înainte să mă concedieze. Numai că n-am fost prea prudent... sau atent. Aşa că, acum, experienţele se desfăşoară în afara laboratorului.
Întotdeauna îl considerasem pe Vergil ambiţios, puţin aiurit şi nu teribil de sensibil. Relaţiile lui cu reprezentanţii autorităţilor

nu fuseseră niciodată paşnice. Pentru el, ştiinţa era aidoma unei femei pe care n-o poţi avea, pentru ca, brusc, să-ţi deschidă braţele, cu mult înainte de-a fi gata pentru o iubire matură — lăsându-te să te temi că vei risipi pentru totdeauna ocazia, vei pierde trofeul, vei avea un fiasco de proporţii... Aparent, aşa se întâmplase cu el.

— În afara laboratorului? Nu pricep...

— Edward, vreau să rnă examinezi. Să-mi faci un consult amănunţit. Poate şi analizele pentru cancer. După aceea, o să-ţi explic mai multe.

— Vrei consultul de cinci mii de dolari?

— Orice poţi face. Ultrasunete, RNM, termogramă, totul!

— Nu ştiu dacă pot obţine acces la tot echipamentul. Scannerul a fost instalat numai de-o lună, sau două... Ce dracu, nu puteai ceva mai...

— Atunci, ultrasunete. N-o să-ţi trebuiască altceva.

— Vergil, eu sunt obstetrician, nu tehnician de laborator din filme. OBSGINE, ţinta tuturor bancurilor... Dacă te transformi în femeie, poate că reuşesc să te ajut.

Se aplecă înainte, aproape atingând plăcinta cu cotul, dar oprindu-se în ultima clipă, la numai câţiva milimetri de ea. Vechiul Vergil ar fi izbit-o în plin.

— Consultă-mă atent şi-o să..., îşi îngustă ochii şi clătină din cap: fă-mi analizele.

— Deci, te programez la ultrasunete. Cine plăteşte?

— Sunt pe Blue Shield. Zâmbi şi ridică o carte de credit medicală. Am avut pe mână şi fişele personale de la Genetron. Orice credit medical până la o sută de mii de dolari nu este verificat şi nici suspectat.

Dorea secret absolut, aşa încât am aranjat totul. Am completat formele chiar eu. Atâta vreme cât facturile erau corecte, majoritatea analizelor se puteau face fără aprobări oficiale. N-am pus la socoteală şi timpul meu. La urma urmei, Vergil mă făcuse să urinez albastru. Eram prieteni.

Sosi târziu, seara. Programul meu se terminase, dar l-am aşteptat la etajul al treilea al aripii denumite, de către infirmiere, Laboratoarele Frankenstein. Şedeam într-un scaun portocaliu, din plastic. Când apăru, părea măsliniu în lumina tuburilor fluorescente.

Se dezbrăcă şi l-am instalat pe masă. De la început am

observat că gleznele îi păreau umflate, totuşi nu aveau edeme. Le-am pipăit de câteva ori. Aparent erau în regulă, dar arătau ciudat.

— Hm, am mormăit.

Am trecut paletele peste Vergil, alegând zonele mai dificil de explorat şi am programat datele în sistemul de realizare al imaginilor. După aceea, am rotit masa şi-am introdus-o în deschizătura emailată a echipamentului de diagnosticare ultrasonică, „gaura bâzz", cum îi ziceau infirmierele.

Am integrat datele din gaura bâzz cu cele culese de palete şi l-am scos pe Vergil, apoi am cerut imaginea video. Într-o secundă, imaginea se compuse, apărând sub forma scheletului bărbatului.

Rămase aşa trei secunde — mie îmi căzuse falca — trecu pe organele din torace, după aceea musculatura şi, în cele din urmă, sistemul vascular şi pielea.

— Ai avut de mult accidentul? l-am întrebat, încercând să-mi ascund tremurul din glas.

— N-a fost un accident. A fost intenţionat.

— Iisuse, te-au bătut, ca să nu divulgi secretele?

— Nu m-ai înţeles, Edward. Uită-te din nou. Nu sunt infirm.

— Uite, aici sunt îngroşate, i-am arătat, gleznele şi coastele tale… structura asta zig-zagată… în mod limpede, cândva au fost rupte. Plus…

— Priveşte coloana, zise el.

Am rotit imaginea pe monitorul video.

Doamne Dumnezeule, mi-am spus. Era fantastic! O colivie de proiecţii triunghiulare, îmbinându-se în moduri pe care nu le puteam urmări, cu atât mai puţin înţelege. Am întins mâna şi-am încercat să-i pipăi coloana vertebrală. Vergil ridică braţele, uitându-se în tavan.

— Nu găsesc…, am vorbit cu glas tare. E complet netedă.

M-am oprit, i-am privit pieptul, apoi l-am apăsat pe coaste. Erau protejate cu ceva dur şi flexibil. Cu cât apăsam mai tare, cu atât teaca respectivă devenea mai dură. Atunci am observat o altă modificare.

— Hei, am exclamat. N-ai sfârcuri. Se vedeau două pete mici, pigmentate, însă nici urmă de sfârcuri.

— Vezi? făcu Vergil, punându-şi halatul alb. Sunt reconstruit, din interior spre exterior.

Reamintindu-mi orele acelea, mă imaginez spunând:

— Povesteşte-mi!

Poate că este mai bine că nu ţin minte ce-am spus de fapt.

Mi-a explicat cu digresiunile lui caracteristice. Ascultându-l, mi se părea că încerc să descopăr conţinutul unui articol din ziar printr-o junglă de liniuţe, paranteze şi trimiteri la subsol.

Simplific şi condensez:

Genetron îi dăduse sarcina fabricării biocipurilor prototip, circuite miniaturale alcătuite din molecule de proteine. Unele circuite erau fixate pe cipuri din siliciu, puţin mai mari de câţiva microni, fiind trimise după aceea prin arterele cobailor până în zone marcate chimic, pentru a face conexiuni cu ţesutul animalelor, încercând să atenueze şi chiar să controleze infecţii provocate în laborator.

— *Asta a fost* o chestie, zise el.

Am recuperat microcipul cel mai complex, sacrificând cobaiul şi l-am analizat — am introdus partea de siciliu într-un monitor video. Calculatorul ne-a arătat mai întâi grafice liniare, apoi diagrama caracteristicilor chimice a unsprezece centimetri de vas sanguin... după aceea, a pus totul laolaltă şi a creat imaginea. Am străbătut vizual unsprezece centimetri din artera cobaiului. N-ai văzut niciodată atâţia cercetători ţopăind, îmbrăţişându-se şi bând nenumărate borcane cu zeamă de ploşniţe.

Zeama de ploşniţe era etanol de laborator, amestecat cu piper.

În cele din urmă, siliciul a fost complet eliminat în favoarea nucleoproteidelor. Vergil nu intră în detalii, dar am înţeles că descoperiseră o modalitate de-a transforma molecule uriaşe — de mărimea ADN-ului, însă mai complexe — în calculatoare electrochimice, folosind structurile ribozomi pentru „codificatori" şi „lectori", iar ARN-ul drept „bandă". Vergil reuşise să imite reproducerea prin separare şi reasamblarea în nucleoproteidele lui, încorporând schimbări de program în puncte cheie, prin inversarea perechilor nucleotide.

— Genetron voia să mă treacă pe ingineria supergenelor, pentru că asta era noutatea pretutindeni. Realizarea a fel de fel de experimente, unele fără altă bază decât imaginaţia noastră.

Eu însă aveam alte idei.

Învârti degetul arătător în jurul urechii şi scoase nişte sunete adecvate:

— Apare în scenă savantul nebun, eh? Râse, apoi redeveni sobru: am injectat cele mai bune nucleoproteide în bacterii, ca să uşurez duplicarea şi combinaţiile. După aceea, am început să le las înăuntru pentru interacţiunea dintre circuite şi celule. Erau programate euristic; învăţau mai mult decât le programasem eu. Celulele transmiteau calculatoarelor informaţii codificate chimic, calculatoarele analizau şi luau hotărâri, iar celulele deveneau inteligente. Când spun „inteligente", mă refer la nivelul unor anelide. Închipuieşte-ţi o *E.coli* cu inteligenţa unui vierme anelid!

— Îmi închipui, am încuviinţat.

— Apoi, am pornit, pur şi simplu, pe cont propriu. Aveam echipamentul, tehnicile de lucru şi cunoşteam limbajul molecular. Combinând nucleoproteidele, putem obţine biocipuri dense, realmente complexe, nişte creiere miniaturale! Am efectuat nişte cercetări, ca să văd cât de departe puteam ajunge, teoretic. Rămânând la bacterii, eram capabil să realizez un biocip cu capacitatea de analiză a creierului unei vrăbii. Dă-ţi seama ce dezamăgit am fost! După aceea, am întrezărit o cale de amplificare a complexităţii de o mie de ori, utilizând ceva considerat de noi drept o pacoste: trăncăneala cuantificată dintre elementele fixe ale circuitelor. La dimensiunile microscopice la care lucram, cea mai mică modificare putea distruge un biocip. Am realizat însă un program care putea prezice efectul tunel al electronilor, profitând de el. Am subliniat aspectele euristice ale calculatorului, folosind schimbul de informaţii pentru sporirea complexităţii.

— Aici m-ai pierdut, i-am spus.

— M-am folosit de avantajul aleatorului. Circuitele se puteau auto-repara, comparau între ele băncile de memorie şi corectau greşeli. Tot dichisul! Le-am dat instrucţiuni bazice: mergeţi şi vă înmulţiţi, îmbunătăţiţi-vă! Ce naiba, trebuie să fi văzut cum arătau câteva culturi după o săptămână... Era extraordinar! Evoluau pe cont propriu, aidoma unor orăşele. Le-am distrus pe toate. Cred că dacă aş fi continuat să le hrănesc, şi-ar fi dezvoltat picioare şi-ar fi plecat din incubator.

— Glumeşti... L-am privit atent: nu glumeşti...

— Omule, ele ştiau ce înseamnă îmbunătăţirile! Ştiau unde trebuiau să meargă, numai că erau limitate, aflându-se în interiorul unor bacterii, cu atât de puţine resurse...

— Cât de inteligente erau?

— Nu pot fi sigur... Se asociau în grupuri de o sută până la două sute de celule, fiecare grup comportându-se ca o unitate autonomă. Un asemenea grup ar fi putut avea inteligenţa unei maimuţe *rhesus*. Schimbau informaţii prin cili, îşi transmiteau date din memorii şi comparau concluziile, în mod clar, organizarea lor era diferită de cea a unui grup de maimuţe. De pildă, universul le era cu mult mai simplu. Cu aptitudinile de care dădeau dovadă, erau stăpânele vaselor *petri*. Am pus în interiorul vaselor organisme fage; n-au avut nici o şansă. S-au folosit de fiecare posibilitate de-a creşte şi a se transforma.

— Cum se poate aşa ceva?

— Ce anume? Părea surprins că nu acceptam totul la valoarea respectivă.

— Să îngrămădeşti atât de multe în chestii aşa mici... O maimuţă rhesus nu-i calculatorul tău cel simplu, Vergil!

— Poate n-am fost destul de clar, făcu el, iritat în mod vizibil. Am folosit calculatoare nucleoproteidice. Sunt ca ADN-ul; dar toate informaţiile pot interacţiona. Ştii câte perechi de nucleotide se găsesc în ADN-ul unei singure bacterii?

Trecuse multă vreme de la ultima mea lecţie de biochimie. Am clătinat din cap.

— În jur de două milioane! Adaugă structurile ribozomi modificate — cincisprezece mii, fiecare cu o greutate moleculară de vreo trei milioane — şi numără combinaţiile şi permutările! ARN-ul este aranjat ca o bandă Moebius, înconjurată de ribozomi, bifând instrucţiunile şi producând lanţuri proteinice... Ochii îi străluceau şi erau uşor umezi: în plus, nu spun că fiecare celulă era o entitate distinctă. Cooperau între ele.

— Câte bacterii ai distrus?

— Miliarde... Nu ştiu... Pufni: Ai dreptate; Edward. Planete întregi de *E.coli*.

— Şi nu te-au concediat atunci?

— Nu. În primul rând, nu ştiau ce se întâmpla. Am continuat să combin moleculele, mărindu-le dimensiunile şi complexitatea. Când bacteriile şi-au atins limitele, mi-am recoltat sânge, am separat globulele albe şi le-am injectat cu biocipuri dintre cele

noi. Le-am urmărit, le-am dat să rezolve labirinturi şi mici probleme chimice. Erau geniale! La nivelul lor, timpul se scurge mult mai rapid — distanţele străbătute de mesaje sunt mici, iar mediul înconjurător mai simplu. După aceea, am uitat să înregistrez o fişă sub codul meu în calculatoarele laboratorului. Nişte şefi de lucrări au găsit-o şi au bănuit ce aveam de gând. Toţi au intrat în panică. S-au gândit că din cauza cercetărilor mele, aveam să ne trezim în cârcă cu toţi observatorii sociali din ţară. Au început să-mi distrugă cercetările şi să-mi şteargă programele. Mi-au ordonat să sterilizez globulele albe! Cristoase!

Şi-a scos halatul şi a început să se îmbrace.

— Am avut la dispoziţie numai o zi, sau două. Am separat celulele cele mai complexe...

— Cât de complexe?

— Se uneau în grupuri de câte o sută de celule, la fel ca bacteriile. Fiecare grup poseda o inteligenţă de nivelul unui copil de zece ani. Pentru o clipă mă privi atent: tot te îndoieşti, nu? Vrei să-ţi spun câte perechi de nucleotide se găsesc într-o celulă de mamifer? Am reglat calculatoarele să profite din plin de capacitatea globulelor albe. Zece miliarde de perechi de nucleotide, Edward! Zece la a zecea! Şi n-au corp mare, care să le preocupe şi să le consume cea mai mare parte din timpul de gândire...

— Bine, am încuviinţat. M-ai convins. Ce-ai mai făcut?

— Am amestecat celulele într-o eprubetă cu sânge şi mi-am făcut o transfuzie, începu să-şi încheie nasturii cămăşii şi-mi zâmbi: le-am programat cu toate caracteristicile posibile, la cel mai înalt nivel, folosind numai enzimele. După asta, aveau să se descurce singure.

— Le-ai programat să se înmulţească şi să-şi îmbunătăţească performanţele? am repetat.

— Cred că-şi dezvoltaseră nişte caracteristici culese de biocipuri în faza de *E.coli*. Globulele albe puteau comunica între ele cu memorii extrudate. Mai mult ca sigur, descoperiseră moduri de-a ingera alte tipuri de celule şi a le altera, fără să le omoare.

— Eşti nebun...

— Uită-te pe monitor! Edward, de atunci n-am mai fost bolnav! Eu, care făceam guturai într-una. În viaţa mea nu m-am

simţit mai bine.

— Sunt înăuntrul tău, găsesc fel de fel de lucruri şi le transformă...

— Cred că acum fiecare grup are inteligenţa comparabilă cu a ta, sau a mea.

— Eşti complet ţicnit!

Înalţă din umeri.

— M-au concediat. Credeau că o să încerc să mă răzbun pentru ceea ce-mi făcuseră. Mi-au interzis accesul în laboratoare şi, până acum, n-am avut ocazia să văd ce se petrece înăuntrul meu. Au trecut trei luni de zile!

— Deci... mintea îmi lucra frenetic: ai slăbit, deoarece ţi-au îmbunătăţit metabolismul grăsimilor. Oasele sunt mai puternice, coloana a fost complet refăcută...

— Nu mă mai doare spinarea, chiar dacă dorm pe salteaua veche.

— Şi inima pare diferită...

— Nu ştiam de inimă, examina Vergil imaginea video mai de aproape. Referitor la grăsime, mă gândisem la aşa ceva. Îmi puteau spori numărul globulelor roşii, aranjând metabolismul. În ultima vreme nu mi-a fost chiar aşa foame. Nu mi-am schimbat obiceiurile de masă — poftesc cam la aceleaşi mizerii — totuşi, ajung să consum doar ceea ce-mi trebuie. Nu cred că ele ştiu, încă, ce este creierul meu. Bineînţeles, au prelucrat toate chestiile glandulare dar n-au imaginea de ansamblu, dacă înţelegi ce vreau să spun. Ele nu ştiu că eu exist aici. Să ştii însă că au priceput la ce servesc organele de reproducere.

M-am uitat la imagine, apoi iarăşi la el.

— Ah, arată absolut normal, chicoti el, frecându-şi scrotul cu un gest obscen. Altfel, cum crezi că lipeam o tipă trăznet cum e Candice? Era tocmai după o noapte cu un tehnician. Pe atunci arătam binişor, nu eram bronzat, dar zvelt, cu haine ca lumea... Şi-a dat seama că habar n-avusese ce înseamnă, de fapt, tehnician.Ţi-a plăcut poanta? Micile mele genii ne-au ţinut treji jumătate de noapte. Cred că aduceau îmbunătăţiri la fiecare număr. Parcă aveam febră, nu alta...

Zâmbetul îi dispăru.

— După asta, într-o seară, a început să mă furnice pielea. M-am speriat rău de tot. Am crezut că scăpasem lucrurile din mână. M-am întrebat ce aveau să facă, dacă traversau bariera

sângelui din creier şi *mă* descopereau — aflau adevăratele funcţii ale creierului? De aceea am început o campanie care să le ţină sub control. M-am gândit că motivul pentru care voiau să intre în piele îl constituia simplitatea circuitelor situate pe o suprafaţă. Mult mai simplu decât problema menţinerii unor lanţuri de comunicaţie înăuntrul şi în jurul muşchilor, organelor şi vaselor de sânge. Pielea era mult mai directă. De aceea, am cumpărat o lampă cu cuarţ...

Îmi observă expresia nedumerită.

— În laborator distrusesem proteinele din celulele-biocipuri, expunându-le la lumină ultravioletă. Am alternat lampa de bronzat cu tratamentele cu cuarţ. Deocamdată, se pare că le-am oprit să iasă prin piele şi mi-a dat şi un bronz frumos.

— Ţi-a dat şi un cancer al pielii, am comentat eu.

— Probabil că se vor ocupa ele de asta. Sunt ca poliţia...

— Bine! Te-am examinat şi mi-ai povestit ceva care mi se pare greu de crezut... ce vrei să fac?

— Edward, nu sunt chiar atât de indiferent pe cât par. Sunt îngrijorat! Ar fi bine dacă aş găsi o modalitate de-a le controla înainte ca să afle de creierul meu. Gândeşte-te, sunt de ordinul trilioanelor acum, şi fiecare este inteligentă! Cooperează într-o anumită măsură... Probabil că, în momentul ăsta, sunt fiinţa cu cea mai multă inteligenţă din lume, iar ele nici măcar n-au început să acţioneze împreună. N-aş vrea să preia ele controlul...

Izbucni într-un râs neplăcut.

— Să-mi fure sufletul, mai ştii? Gândeşte-te, poate există vreun tratament care să le blocheze. Poate le înfometăm cumva... încearcă să te gândeşti! Sună-mă, îşi încheie el cămasa. Îmi întinse o foaie cu adresa şi numărul său de telefon. Apoi, se apropie de claviatură şi şterse imaginea de pe ecran şi memoria consultului.

— Numai tu, adăugă el. Deocamdată nimeni altul. Şi, te rog... grăbeşte-te!

Era ora trei dimineaţa, când Vergil a ieşit din încăpere. Mă lăsase să-i iau sânge, după aceea îmi scuturase mâna — cu palma umedă, nervoasă — şi mă avertizase să nu mă infectez cu probele.

Înainte de a părăsi spitalul, am trimis sângele printr-o serie de analize. Rezultatele aveau să fie gata în ziua următoare.

Le-am ridicat în timpul pauzei de prânz, apoi am distrus toate eşantioanele. Am făcut-o ca un robot. Mi-au trebuit cinci zile şi nopţi aproape nedormite, ca să accept cele văzute. Sângele îi era destul de normal, deşi aparatele puseseră diagnosticul unei infecţii. Număr mare de leucocite — globulele albe — şi histamine. În cea de-a cincea zi am crezut.

Gail ajunsese acasă înaintea mea, dar era rândul meu sa pregătesc masa. A pus unul din discurile şcolii în echipamentul de casă şi mi-a arătat opere de artă video, realizate de elevii ei. Am privit tăcut, am mâncat cu ea în linişte...

Am avut două vise; făceau parte din acceptarea mea finală. În primul — care m-a făcut să mă zvârcolesc între cearşafuri — asistam la distrugerea planetei Krypton, planeta natală a lui superman. Miliarde de genii super-umane mureau răcnind, sub ziduri de foc. Am legat catastrofa de distrugerea probelor de sânge ale lui Vergil.

Al doilea vis a fost şi mai înspăimântător. Visam că New York-ul viola o femeie. La sfârşitul coşmarului, femeia năştea embrioane mititele de oraşe, toate învelite în pelicule transparente, pătate de sânge.

L-am sunat pe Vergil în dimineaţa celei de-a şasea zile. Mi-a răspuns după patru apeluri.

— Am nişte rezultate, i-am spus. Nimic concludent. Vreau însă să-ţi vorbesc. Putem să ne întâlnim?

— Bineînţeles, a încuviinţat el. Deocamdată stau în casă.

Glasul îi era crispat; părea obosit.

Apartamentul lui Vergil era situat într-un cartier luxos, aproape de malul lacului. Am luat liftul, ascultând reclamele muzicale şi privind hologramele dansând şi oferind produse, apartamente pentru închiriat, precum şi pe administratoarea clădirii, anunţând activităţile sociale ale săptămânii.

Vergil îmi deschise şi-mi făcu semn să intru. Purta un halat în carouri, cu mâneci lungi şi papuci din velur. Într-o mână, strângea o pipă neaprinsă. Se îndepărtă de mine şi se aşeză, fără nici un cuvânt, încleştându-şi spasmodic degetele.

— Ai o infecţie, i-am spus.

— Da?

— Atâta arată analizele sângelui... N-am avut acces la

microscopul electronic.

— Nu cred că-i o infecţie, făcu el. La urma urmei, sunt propriile mele celule. Probabil e vorba de altceva... un semn al prezenţei lor, al transformării. Nu ne putem aştepta să înţelegem tot ce se întâmplă.

Mi-am scos haina.

— Uite ce-i, i-am spus, acum chiar că m-ai băgat la idei.

Expresia de pe chipul lui m-a făcut să mă opresc: era un fel de beatitudine delirantă. Privea tavanul şi-şi umezea buzele cu limba.

— Eşti drogat? l-am întrebat. Scutură din cap, apoi încuviinţă o dată, foarte încet.

— Ascult...

— Ce?

— Nu ştiu. Nu sunete... nu tocmai... ca o muzică... Inima, toate vasele de sânge, frecarea sângelui prin artere şi vene. Activitatea... Muzică în sânge...

Mă privi ciudat:

— De ce nu eşti la slujbă?

— E ziua mea liberă şi Gail are ore.

— Poţi rămâne?

— Cred că da, am înălţat din umeri.

Presupun că sunam bănuitor. Priveam în jur, prin apartament, căutând scrumiere, ghemotoace de hârtie.

— Edward, nu sunt drogat, vorbi el. Poate greşesc, dar cred că se întâmplă ceva important. Cred că ele descoperă cine sunt *eu*.

M-am aşezat în faţa lui Vergil, privindu-l atent. Nu mă băga în seamă. Era absorbit de un proces interior. Când am cerut o cafea mi-a arătat bucătăria. Am fiert apă într-un ibric şi-am luat din dulap o cutie de ness. Am revenit, cu ceaşca, la scaunul meu.Vergil îşi răsucea capul într-o parte şi alta, ţinând ochii deschişi.

— Dintotdeauna ai ştiut ce vrei să ajungi, nu? m-a întrebat.

— Mai mult sau mai puţin...

— Ginecolog... o idee deşteaptă. Niciodată n-ai avut idei proaste. Eu eram altfel... Aveam ţeluri, dar nu direcţii. Ca o hartă fără drumuri, numai cu localităţi. Mă durea în cot de toată lumea, mai puţin de mine. Până şi de ştiinţă... Un simplu mijloc... Sunt surprins c-am ajuns atât de departe, îi uram până

şi pe-ai mei.

Strânse puternic braţele fotoliului.

— S-a întâmplat ceva? l-am întrebat.

— Îmi vorbesc, răspunse el şi închise ochii.

Vreme de o oră păru adormit. I-am verificat pulsul, care era puternic şi regulat, i-am pipăit fruntea — puţin cam rece — şi mi-am mai făcut o cafea. Răsfoiam o revistă, când a deschis ochii.

— E greu de spus ce înseamnă timpul pentru ele, zise Vergil. Le-au trebuit trei, poate patru zile, ca să înţeleagă limbajul şi principalele concepte umane. Acum se ocupă de asta. De mine. Chiar în clipa asta!

— Cum adică?

Afirma că de neuronii lui erau conectaţi mii de cercetători. Nu putea oferi detalii.

— Să ştii că-s ale naibii de eficiente, adăugă el. Încă nu m-au stricat.

— Ar trebui să mergi la un spital.

— Ce dracu ar putea ei să-mi facă? Te-ai gândit la vreo modalitate de control? La urma urmei, sunt celulele din trupul meu!

— M-am gândit... Le putem înfometa. Aflăm diferenţele metabolice.

— Nu sunt sigur că vreau să scap de ele, reflectă Vergil. Nu fac nici un rău.

— De unde ştii?

Clătină din cap şi ridică un deget.

— Aşteptă! Acum, încearcă să înţeleagă ce este spaţiul. Pentru ele este cam greu; diferenţiază distanţele după concentraţiile chimice. Cred că în concepţia lor, spaţiul era analog cu intensitatea gustului.

— Vergil...

— Ascultă! Gândeşte-te, Edward! Era excitat, totuşi îşi păstra calmul: observă! Înăuntrul meu se petrece ceva important. Ele comunică peste fluide, prin membrane. Reglează ceva —viruşi — ca să transporte datele stocate în lanţurile acidului nucleic. Cred că rostesc „ARN". Asta are un sens. Este una dintre căile pe care le-am programat. Dar şi nişte structuri de tip protoplasmic. Poate că aparatele tale au considerat că asta-i infecţia: comunicaţiile din sângele meu,

pachetele de date... gustul altor individuali... egali... superiori... subordonaţi...

— Vergil, te ascult, totuşi cred c-ar trebui să mergem la un spital.

— Ăsta-i spectacolul meu, Edward, rosti el. Eu sunt universul lor. Sunt uluite de noile dimensiuni.

Pentru o vreme, tăcu. M-am apropiat de scaunul lui şi i-am ridicat mâneca halatului. Braţul era străbătut în toate direcţiile de linii albe. Eram gata să telefonez după o ambulanţă, când se ridică şi se întinse.

— Îţi dai seama, vorbi Vergil, câte celule din corp ucidem cu fiecare gest al nostru?

— Sun după o ambulanţă.

— Nu! Tonul lui m-a oprit. Ţi-am spus, nu sunt bolnav, ăsta-i spectacolul meu. Ştii ce mi-ar face într-un spital? Vor fi ca nişte troglodiţi, încercând să repare un calculator în acelaşi mod în care îşi repară toporul din piatră. Ar fi o farsă...

— Atunci, eu ce caut aici? m-am răstit furios. Nu pot face nimic. Şi eu sunt un troglodit!

— Tu eşti un prieten, m-a fixat Vergil.

Aveam impresia că nu eram privit numai de el.

— Vreau să stai aici să-mi ţii tovărăşie. Dar, adăugă el chicotind, nu sunt tocmai sigur.

Vreme de două ore se plimbă prin apartament, atingând lucrurile, privind pe ferestre, pregătindu-şi încet şi metodic prânzul.

— Ştii, spuse Vergil pe la amiază, ele pot realmente să-şi simtă propriile gânduri. Adică, citoplasma pare să aibă o voinţă a ei, un fel de viaţă subconştientă, echilibrând raţiunea recent dobândită. Ele aud „zgomotele" chimice, sau.., ceea ce fac moleculele înăuntru.

La ora două i-am telefonat lui Gail să-i spun că întârziam. Mi-era aproape rău de atâta tensiune nervoasă, dar am încercat să-mi păstrez glasul calm.

— Ţi-l aminteşti pe Vergil Ulam? Stăm la o parolă, la el acasă.

— Totul e-n regulă? m-a întrebat ea.

Era oare? În mod hotărît, nu!

— Perfect, i-am răspuns.

— Cultură! exclamă Vergil, apărând lângă mine. Am spus la

revedere şi-am închis. Ele se scaldă permanent în fluxul de informaţii. Contribuind la sporirea lui... Este un fel de gestalt. Ierarhia e absolută. Celulele care nu interacţionează corespunzător sunt vânate de fagocite specializate. Viruşi anumiţi, pentru indivizi sau grupuri. Nici o scăpare! Odată înţepată de virus, celula se dilată, explodează şi se dizolvă. Totuşi, nu este o dictatură. Cred că, efectiv, ele au mai multă libertate decât într-o democraţie. Ceea ce vreau să spun este că se deosebesc foarte mult de la individ la individ. Înţelegi? Se deosebesc în alte feluri decât cele cunoscute de noi.

— Stai aşa... l-am prins de umăr. Vergil, mă dai peste cap! Nu mai rezist mult. Nu înţeleg, nu sunt convins...

— Nici acum?

— Bun... să zicem că-mi oferi interpretarea corectă. Cel puţin, aşa cum o vezi tu... Te-ai gândit şi la consecinţe? Ce înseamnă toate astea şi unde ar putea duce?

Intră în bucătărie, bău un pahar cu apă, apoi reveni lângă mine. Expresia i se schimbase din uimire copilărească în grijă sobră.

— Niciodată nu m-am priceput la aşa ceva.

— Ţi-e frică?

— Mi-a fost. Acum nu sunt sigur... îşi pipăi nodul de la cravată. Uite, nu vreau să crezi că te-am ocolit, c-am trecut peste capul tău, sau aşa ceva... Ieri m-am întâlnit cu Michael Bernard. M-a dus în clinica lui particulară şi-a luat probe pentru analize. Mi-a zis să renunţ la ultraviolete. Azi dimineaţă mi-a telefonat, înainte de-a suna tu. Spunea că totul se verifică. Şi mi-a cerut să nu mai spun nimănui.

Se opri şi expresia lui redeveni visătoare.

— Oraşe de celule, continuă el. Edward, ele împing tuburi gen-pilii prin ţesuturi, răspândesc informaţia...

—Termină! am răcnit. Se verifică? Ce se verifică?

— După cum spunea Bernard, am în sistem „câţiva macrofagi" extrem de dezvoltaţi. Şi el a constatat modificările anatomice.

— Ce vrea să facă?

— Nu ştiu. Probabil va convinge Genetronul să redeschidă laboratorul.

— Asta-ţi doreşti?

— Nu-i vorba numai de laborator.. Să-ţi arăt! De când am

oprit tratamentul cu UV... continui să mă transform...

Îşi descheie halatul şi-l lăsă să lunece pe podea. Pe tot corpul, pielea lui era străbătută de linii albe. Pe spate, liniile începuseră să formeze un fel de încreţituri.

— Dumnezeule, am rostit.

— În curând n-o să mai fiu bun decât pentru laborator. N-o să mai pot ieşi în public. Ţi-am mai zis, spitalele n-ar şti ce să facă.

— Eşti... le poţi vorbi, le poţi spune să încetinească, am bolborosit, conştient de ridicolul cuvintelor mele.

— Da, e adevărat, pot, dar nu-i obligatoriu ca ele să mă asculte.

— Credeam că eşti dumnezeul lor, sau aşa ceva.

— De neuronii mei nu sunt conectate cele mai importante. Sunt cercetători, sau cel puţin au o funcţie similară. Ele ştiu că eu exist aici, ştiu cine sunt, dar asta nu înseamnă că au convins nivelele superioare ale ierarhiei.

— Sunt în dispută?

— Aşa ceva... Oricum, nu-i chiar atât de rău. Dacă se redeschide laboratorul, am şi eu o casă, un loc unde să lucrez. Se uită pe fereastră, aşteptând parcă pe cineva. Numai ele mi-au mai rămas. Nu le este frică, Edward. Până acum nu m-am simţit niciodată atât de ataşat de ceva. Zâmbi din nou, transpus: mă simt responsabil faţă de ele. Ca o mamă...

— Nu poţi şti ce vor face.

Vergil scutură din cap.

— Nu, vorbesc serios.

— Spui că sunt asemenea unei civilizaţii...

— Ca o mie de civilizaţii!

— Aşa... şi se ştie că civilizaţiile au şi probleme. Război, mediu înconjurător...

Mă agăţam de orice pai, încercând să potolesc o panică sporind-o mereu. Nu aveam competenţa de-a rezolva astfel de enormităţi. Nici eu, nici Vergil. El era ultima persoană pe care aş fi considerat-o înţeleaptă şi obiectivă în privinţa unor probleme cu adevărat importante.

— Dar eu sunt singurul care poate păţi ceva.

— Nu ştii asta... Iisuse, Vergil, uită-te ce-ţi fac!

— Mie, numai mie! insistă el. Nimănui altcuiva.

— Bun... deci Bernard îi convinge să redeschidă laboratorul,

iar tu te muţi acolo şi devii cobai. Apoi?
— Se vor purta frumos cu mine... doar sunt mai mult decât bunul şi bătrânul Vergil Ulam. Sunt o galaxie, o super-mamă!
— Vrei să zici, o super-gazdă! Acceptă comparaţia cu indiferenţă. Nu mai puteam rezista. Am plecat, invocând nişte pretexte transparente şi m-am oprit în holul clădirii, încercând să mă calmez. Cineva trebuia să-l convingă să renunţe. Pe cine ar fi ascultat? Fusese la Bernard...
Şi se părea că Bernard fusese nu numai convins, ci foarte interesat. Indivizii de genul lui Bernard îi păcăleau pe Vergil Ulamii din jur, numai dacă simţeau că era în avantajul lor.
Am avut o inspiraţie şi m-am decis s-o urmez. Am căutat un telefon public, mi-am introdus cartea de credit şi am sunat la Genetron.
— Aş dori să-l anunţaţi pe Dr. Michael Bernard, i-am spus centralistei.
— Cine-l caută, vă rog?
— Serviciul lui de răspunsuri. Avem o urgenţă şi se pare că semnalizatorul personal nu-i mai funcţionează.
Peste câteva minute, parcă nesfârşite, Bernard veni la aparat.
— Care dracu eşti? întrebă el încetişor. N-am un serviciu de răspunsuri.
— Mă numesc Edward Milligan. Sunt prieten cu Vergil Ulam. Cred că avem nişte probleme comune pe care le-am putea discuta...
Am stabilit o întâlnire pentru dimineaţa următoare.
Am mers acasă şi-am încercat să găsesc nişte scuze ca să nu merg la slujbă a doua zi. Nu mă puteam concentra asupra tratamentelor şi nu puteam oferi pacienţilor atenţia necesară...
Vinovăţie, mânie, teamă...
Aşa m-a găsit Gail. Am pregătit împreuna masa. După ce-am mâncat am privit amândoi, pe fereastra dinspre golf, luminile oraşului, aprinzându-se în amurg. Câţiva grauri ciuguliră pajiştea galbenă în ultimele minute de lumină, apoi zburară cu un fâlfâit ce zăngăni geamurile.
— Ceva este în neregulă, rosti Gail încetişor. Vrei să-mi spui despre ce-i vorba, sau să te comporţi ca şi când totul ar fi normal?
— Nu s-a întâmplat nimic. Sunt nervos. Treabă multă la

spital...

— Oh, Doamne, se ridică ea. Vrei să mă laşi pentru tipa aia, Baker...

Doamna Baker cântărea o sută optzeci de kilograme şi-şi dăduse seama de-abia în luna a cincea că era însărcinată

— Nu, i-am răspuns apatic.

— O binecuvântată uşurare, făcu Gail, mângâindu-mă uşor pe frunte. Ştii bine că genul ăsta de introspecţie mă înebuneşte,

— Păi... e ceva despre care, încă, nu am ce spune, aşa că...am bătut-o uşor pe braţ.

— Eşti dezgustător de superior. Mă duc să-mi fac un ceai. Vrei şi tu?

Acum ea era în toane proaste, iar eu încordat.

De ce să nu-i spun totul? m-am întrebat. Un vechi prieten se transformă într-o galaxie...

Am strâns masa. În noaptea aceea, incapabil să dorm, mi-am ridicat perna lângă perete,m-am aşezat în capul oaselor, am privit-o pe Gail şi-am încercat să separ ceea ce ştiam că era adevărat de ceea ce nu era.

Sunt medic, mi-am spus. O meserie tehnică, ştiinţifică. Trebuie să fiu imun la chestii de genul şocul viitorului. Vergil Ulam se transforma într-o galaxie... Cum te-ai simţi înghesuit de un miliard de chinezi? Am zâmbit în întuneric, dar în aceeaşi clipă mi-a venit să plâng. Ceea ce avea Vergil înăuntrul lui era neînchipuit mai straniu decât chinezii. Aparte de orice aş fi putut înţelege cu uşurinţă. Poate că n-aş fi înţeles niciodată.

Ştiam, totuşi, ce era real. Dormitorul, luminile oraşului, palide prin perdelele subţiri, Gail dormind... Foarte important! Gail, în pat, dormind...

Coşmarul reveni. De data aceasta, oraşul intră pe fereastră şi-o atacă pe Gail. Era imens, cu ţepi şi coarne aprinse şi mârâia într-un grai pe care nu-l puteam înţelege, alcătuit din claxoane, vuiet de mulţimi şi zgomot de şantiere. Am încercat să-l opresc,dar a ajuns până la ea, şi s-a transformat într-o ploaie de stele, revărsându-se peste pat, peste toate. Am tresărit, m-am trezit şi-am rămas aşa până în zori. M-am îmbrăcat o dată cu Gail, am sărutat-o şi-am savurat realitatea buzelor ei omeneşti, neviolate.

Am plecat să mă întâlnesc cu Bernard.Primise un apartament într-un spital mare din centru; am urcat cu liftul

până la etajul şase, înţelegând ce puteau însemna faima şi averea.

Apartamentul era aranjat cu gust, serigrafii delicate pe pereţii furniruiţi, mobilier din sticlă şi oţel cromat, carpete crem, bronzuri chinezeşti, măsuţe şi servante din lemn natur.

Mi-a oferit o ceaşcă de cafea şi-am acceptat-o. A luat loc în nişa pentru dejun, iar eu m-am aşezat vizavi de el, ţinând ceşcuţa în palmele umede. Bernard purta un costum sur, avea părul grizonat şi profilul energic. Avea în jur de şaizeci şi cinci de ani şi semăna cu Leonard Bernstein.

— În legătură cu cunoştinţa noastră comună, începu el. Domnul Ulam... Sclipitor! Şi, nu voi ezita să o spun, curajos.

— Este prietenul meu. Sunt îngrijorat de soarta lui.

Bernard ridică un deget.

— Curajos şi... un tâmpit fără pereche. Ceea ce se petrece cu el n-ar fi trebuit să se întâmple niciodată. Poate c-a făcut-o datorită tensiunii nervoase, dar asta nu-i o scuză, în sfîrşit, faptele sunt consumate, înţeleg că aţi discutat...

Am încuviinţat.

— Doreşte să revină la Genetron.

— Bineînţeles. Acolo are tot echipamentul. Probabil că se va stabili acolo, până rezolvăm lucrurile.

— Rezolvaţi... cum? De ce?

Nu gândeam prea limpede. Mă durea puţin capul.

— Mă pot gândi la o mulţime de utilizări pentru nişte elemente de calculator, mici, superdense şi cu o bază biologică. Dumneata, nu? Genetron a mai deschis şi alte căi, însă aceasta pare complet deosebită.

— Cam la ce v-aţi gândit?

— Nu prea am libertatea să-ţi spun, surâse Bernard. Oricum, va fi ceva revoluţionar. De aceea, este absolut necesar să-l aducem în laborator. Trebuie iniţiate experimente pe animale. Bineînţeles, vom începe din recoltări. Aceste... hmmm... colonii ale lui Vergil nu pot fi transferate. Ele se bazează pe globulele albe din sângele lui. De aceea, trebuie să formăm colonii care să nu declanşeze reacţii de respingere în alte animale.

— Ca o infecţie?

— Cred că se pot face unele analogii... Vergil însă nu este infectat.

— Aşa indică analizele făcute de mine...
— Aceia sunt, probabil, biţii de informaţie care-i circulă prin sânge, nu crezi?
— Nu ştiu.
— Ştii ceva, mi-ar place să vii la noi, după ce-l instalăm pe Vergil. Experienţa ta ne-ar putea fi folositoare.
La noi... Lucra mână în mână cu Genetron. Putea fi obiectiv?
— Ce câştigi dumneata de aici?
— Edward, dintotdeauna m-am situat în avangarda profesiunii mele. Nu există nici un motiv ca să nu-i ajut. Cunoştinţele mele în domeniul funcţionării creierului şi sistemului nervos, precum şi cercetările pe care le-am dirijat în neurofiziologie...
— Puteţi ajuta Genetronul, oprind o anchetă guvernamentală, am spus.
— Asta-i o afirmaţie foarte nedelicată. Grosolană şi neadevărată...
— Se poate... Oricum, sunt de acord; aş dori să vizitez laboratorul lui Vergil. Dacă o să mai fiu primit, după nedelicateţe şi altele...
Mă privi pătrunzător. Într-o echipă de cercetători condusă de el, n-aveam să-mi fac de cap; pentru o clipă, gândurile îi erau aproape vizibile.
— Sigur că da.
Bernard s-a ridicat o dată cu mine. Mi-a întins mâna. Avea palma umedă. Era tot atât de nervos cât şi mine, deşi nu se trăda exterior.
Am revenit în apartamentul meu şi-am rămas acolo până la amiază, citind, încercând să-mi ordonez gândurile. Să iau o hotărâre. Ce era real... ce trebuia să protejez...
Există o limită în privinţa schimbărilor pe care le poate accepta cineva: inovaţii, da, însă aplicare lentă. Nu forţată. Oricine are dreptul să rămână neschimbat până hotărăşte altfel.
Cel mai important eveniment ştiinţific de la...
Iar Bernard avea să-l forţeze. Genetron avea să-l forţeze. Nu mă puteam obişnui cu gândul.
— Neoluditule, mi-am spus. O acuzaţie murdară.
Când am apăsat numărul lui pe panoul de securitate al blocului, Vergil mi-a răspuns aproape imediat.

— Da! Părea bine dispus: urcă! Sunt în baie. Uşa-i descuiată. Vergil se afla în cadă, cufundat până la gât în apa roz. Îmi surâse vag şi plescăi cu mâinile.

— Parcă mi-am tăiat venele, nu? mă întrebă încetişor. Nu-ţi face griji. Acum, totul e perfect. Genetron o să mă ia înapoi. Tocmai m-a sunat Bernard.

Arătă spre telefonul şi interfonul din odaie.

M-am aşezat pe capacul toaletei; lângă dulăpiorul de prosoape, am observat lampa de ultraviolete, scoasă din prinză. Becurile erau aliniate pe etajera de deasupra chiuvetei.

— Eşti sigur că asta vrei? am întrebat eu, gârbovindu-mă.

— Da, aşa cred. Se pot îngriji ca lumea de mine. Strâng totul şi diseară am plecat. Mă ia Bernard cu limuzina lui. Stil! De acum încolo totul este stil!

Culoarea roz din apă nu semăna cu săpunul.

— E spumă de baie? l-am întrebat.

Brusc, mintea mi s-a deschis parcă şi m-am simţit vlăguit; înţelesesem o altă nebunie, mai evidentă şi mai inevitabilă.

— Nu, răspunse Vergil.

Ştiam deja...

— Nu, repetă el, provine din pielea mea. Ele nu-mi spun totul, dar cred că trimit cercetaşi. Astronauţi...

Mă privi cu o expreie nu tocmai îngrijorată; era mai degrabă curios să vadă cum reacţionez.

Confirmarea lui mi-a crispat muşchii stomacului, parcă aşteptând o lovitură. Nici măcar nu considerasem posibilitatea respectivă, poate pentru că mă concentrasem asupra altor aspecte.

— Este prima dată? am şoptit.

— Da, râse Vergil. Mă bate gândul să le dau drumui în canal. Să le las să descopere cum este, de fapt, lumea.

— S-ar duce peste tot...

— Bineînţeles!

— Cum... cum te simţi?

— Acum e destul de bine. Trebuie să fie câteva miliarde. Plescăi din nou în jur: ce zici? Să scot dopul?

Iute, aproape fără să gândesc, am îngenunchiat lângă cadă. Degetele mi s-au întins după cordonul lămpii şi l-am băgat în priză. Conectase clanţele la curent, îmi colorase urina în albastru, făcuse o mie de glume proaste şi nu se maturizase

niciodată; niciodată nu înţelesese că era destul de sclipitor ca să lovească, realmente, lumea, niciodată n-avea să înveţe ce însemna prudenţa.

Întinse mâna spre dopul căzii.

— Ştii, Edward, am...

Nu mai termină niciodată. Am răsturnat lampa în cadă, sărind înapoi din faţa jetului de aburi şi a scânteilor. Vergil urlă, tresări şi se contorsiona, apoi totul rămase nemişcat, cu excepţia sfârâitului slab şi permanent şi a fumului înălţându-se din părul lui.

Am ridicat capacul toaletei şi am vomat. După aceea, strângându-mi nările cu degetele, am intrat în salon.Picioarele mi-au cedat brusc şi m-am aşezat pe canapea.

După o oră, am căutat prin bucătăria iui Vergil şi am găsit decolorant, amoniac şi o sticlă de Jack Daniels. M-am întors în baie, ferindu-mă să privesc direct spre Vergil. Am turnat în cadă whisky, apoi clorura de var şi amoniacul. Clorul începu să bolborosească şi am plecat, închizând uşa după mine

Când am ajuns acasă telefonul suna. N-am răspuns. Putea fi spitalul. Putea fi Bernard. Sau poliţia... Mă închipuiam, încercând să explic totul poliţiei. Genetron avea să tacă; Bernard n-ar fi fost de găsit.

Eram epuizat, toţi muşchii îmi erau încordaţi din cauza tensiunii şi nu ştiu cum poţi denumi ceea ce simţi după...

Genocid?

În mod sigur, asta nu părea real. Nu puteam crede că tocmai exterminasem o sută de miliarde de fiinţe inteligente. Distrusesem o galaxie. Părea un banc. Însă n-am râs.

Nu era deloc greu de crezut că ucisesem o fiinţă omenească, un prieten. Fumul, siguranţele topite ale lămpii, priza arsă şi şnurul fumegând...

Vergil...

Scufundasem lampa în cada în care stătea Vergil.

Mi s-a făcut rău. Coşmare, oraşe violând-o pe Gail... eliberarea apei ce le conţinea....galaxii împroşcate peste noi... ce oroare! Totuşi, câtă minunăţie potenţială — un nou mod de viaţă, simbioză şi transformare...

Fusesem destul de atent, le ucisesem pe toate? M-a străbătut un fiori. Mâine, m-am gândit, o să-i sterilizez apartamentul... nu ştiu cum; nici nu m-am gândit la Bernard.

Când a venit Gail adormisem pe canapea. Arn deschis ochii, pe jumătate ameţit, şi ea m-a privit atentă.

— Te simţi bine? m-a întrebat, aşezându-se pe marginea canapelei.

Am încuviinţat.

— Ce mâncăm?

Buzele nu mi se mişcau aşa cum doream. Cuvintele erau înfundate. Mi-a pus mâna pe frunte.

— Edward, ai febră, a spus ea. Şi încă febră mare...

M-am împleticit până în baie şi-am privit în oglindă. Gail a venit după mine.

— Ce s-a întâmplat?

Sub guler, în jurul gâtului, se vedeau linii. Albe, ca nişte autostrăzi. Intraseră de multă vreme în mine, de zile întregi.

— Palme umede, am şoptit. Atât de evident...

Cred că amândoi am fost în pragul morţii. La început m-am luptat, dar după câteva minute eram prea vlăguit ca să mă pot mişca. Peste o oră Gail se găsea în aceeaşi situaţie.

Zăceam pe covor, în salon, scăldat în transpiraţie. Gail era întinsă pe canapea, cu chipul de culoarea talcului, ochii închişi, aidoma unui cadavru pregătit pentru îmbălsămare. O clipă am crezut că era moartă. Aşa sfârşit cum mă simţeam, clocoteam de furie, de ură, vinovat de propria mea slăbiciune, de încetineala cu care percepusem toate posibilităţile. Apoi, nu mi-a mai păsat. Eram prea slăbit să mai clipesc; am închis ochii şi-am aşteptat.

Simţeam un ritm în braţe şi picioare. Cu fiecare zvâcnet al sângelui în mine se revărsa un fel de sunet, precum o orchestră, dar de mii de ori mai puternică, însă fără să cânte la unison, interpretând simultan mii de simfonii. Muzica sângelui... Sunetul deveni mai acut, dar mai armonizat, interferenţele undelor dispărând şi transformându-se în bătăi armonice. Bătăile păreau că se topesc în mine, în zgomotul propriei mele inimi.

La început, au înfrânt reacţiile noastre de respingere. Războiul — şi a fost un război la o scară încă necunoscută pe Pământ, cu miliarde de combatanţi —a durat peste două zile.

Atunci când am recăpătat suficientă putere ca să ajung până la chiuveta din bucătărie le puteam simţi lucrând asupra

creierului, încercând să descifreze codul şi să descopere zelul din protoplasmă. Am băut până mi s-a tăcut rău, apoi am băut iarăşi, dar cu grijă şi i-am dus un pahar lui Gail. A sorbit doar puţintel. Buzele îi erau crăpate, ochii injectaţi şi încercănaţi; pielea recăpătase puţină culoare. Peste câteva minute amândoi mâncam cu disperare în bucătărie.

— Ce dracu a fost asta! a întrebat ea.

N-aveam putere să-i explic. Am cojit o portocală şi-am împărţit-o în două.

— Ar trebui să sunăm un doctor, a continuat Gail.

Ştiam însă că n-aveam să facem aşa ceva. Deja recepţionam mesaje; devenea clar că orice senzaţie de libertate era iluzorie.

La început mesajele erau simple, în gândurile mele se manifestau amintiri ale unor comenzi, nu comenzile în sine. Nu trebuia să părăsim apartamentul — un concept destul de abstract pentru cei care controlau situaţia — şi nici să luăm legătura cu altcineva. Ni se permitea să mâncăm anumite alimente şi să bem apă, deocamdată.

După dispariţia febrei, transformările au fost rapide şi importante. Aproape simultan Gail şi cu mine am fost imobilizaţi. Ea stătea la masă, eu eram îngenuncheat pe podea. De-abia o puteam zări cu coada ochiului.

Pe braţul ei apăreau proeminenţe urmărind liniile albe.

Învăţaseră destule în Vergil; cu noi foloseau tactici complet diferite. Vreme de două ore am simţit o mâncărime generală — două ore de iad — înainte ca ele să reuşească să mă descopere. La scara lor, efortul de generaţii era răsplătit şi comunicau uşor şi direct cu inteligenţa aceea uriaşă şi stângace care le controlase, cândva, universul.

Nu erau crude. Când au înţeles conceptul lipsei de confort s-au străduit să-l amelioreze. S-au străduit chiar prea tare. Timp de încă o oră m-am scăldat într-un ocean de extaz, rupt de orice contact cu ele.

A doua zi, în zori, ni s-a permis să ne mişcăm iarăşi; mai exact, să mergem la baie. Existau anumite excreţii pe care nu le puteau controla. Le-am evacuat — urina mea era purpurie — şi Gail mi-a urmat exemplul. Ne-am privit, absenţi, în baie. Apoi ea a reuşit să surâdă.

— Îţi vorbesc? m-a întrebat.

Am încuviinţat.

— Atunci, nu sunt nebună.

În următoarele douăsprezece ore controlul lor păru că slăbeşte la anumite niveluri. În intervalul respectiv am reuşit să aştern majoritatea rândurilor de faţă. Bănuiesc că în interiorul meu se dădea un alt război. Gail putea efectua mişcările, limitate, de până atunci, dar nu mai mult.

Când a revenit controlul absolut, am fost instruiţi să ne îmbrăţişăm. N-am ezitat.

— Eddie…, a şoptit Gail.

Numele meu avea să fie ultimul sunet auzit din exterior.

Stând în picioare, am crescut laolaltă. După câteva ore picioarele ni s-au lungit şi lăţit. Apoi, extensiunile s-au întins la ferestre, ca să absoarbă lumina soarelui şi, în bucătărie, după apa din chiuvetă. În curând, filamentele au atins toate colţurile încăperii, smulgând tencuiala şi tapetul de pe pereţi, husele mobilelor şi umpluturile saltelelor.

În zorii următoarei zile transformarea era completă.

Nu mai ştiu exact cum arătam. Presupun că semănam cu nişte celule — nişte celule mari, plate şi cu filamente — acoperind aproape întreaga suprafaţă a apartamentului. Cei mari îi vor imita pe cei mici!

Mi s-a cerut să continui cu scrisul, dar în curând nu va mai fi posibil. Inteligenţa noastră variază zilnic, pe măsură ce suntem absorbiţi în minţile dinăuntru. În fiecare zi, individualitatea noastră se reduce. Suntem, într-adevăr, dinozauri uriaşi şi stângaci. Memoria noastră a fost preluată de miliarde, iar personalităţile noastre s-au răspândit în sângele transformat.

În curând, centralizarea nu va mai fi necesară.

Sunt informat că a început invazia canalizării. Cei din clădire suferă modificări.

În câteva săptămâni, după vechile concepte temporale, vom ajunge cu toate forţele în lacuri, fluvii, oceane.

Mi-este greu să întrezăresc viitorul. Fiecare centimetru pătrat al planetei va abunda în gândire.

Peste câţiva ani, poate mult mai devreme, ele îşi vor supune propria lor personalitate... atâta cât este.

Atunci, vor apare fiinţe noi. Imensitatea capacităţii lor de gândire va fi neverosimilă.

Acum, toată ura şi teama mea au dispărut.

Le pun — ne pun — o singură întrebare:

De câte ori s-a mai întâmplat lucrul acesta în alte părţi?

Niciodată, nici un fel de fiinţe n-au străbătut spaţiul, pentru a vizita Pământul. N-aveau nevoie...

Descoperiseră universuri în fire de nisip.

****